

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

64. Quo loco S. Willibrordus sit Consecratus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

cilia & Clementis Romæ magnam celebritatem habuisse, Ecclesiasque siue memorias eorum summo hominum concursu frequentatas, sicque finem, cur Dominica Episcoporum Infulationi est deputata, nempe, vt maiori celebritate hominumque maiori aspectu fieret, sufficienter expluisse. 3. videri Sergium Angelicum præceptum intellexisse, non solum de Willibordo quarta die aduenturo, sed simul de aggreudiendo ordinationem ipsius eadem quarta die.

Obijcitur 2. Onuphrius ordinationes Sergij Pontificis referens, tantum ait illum ordinationes duas mense Martio sedecim Episcoporum fecisse; non apparet itaque Willibrordum ordinatum in Nouembri. Rel. Onuphrium non omnes Sergij ordinationes recētere, sed tantum quod duas peregerit mense Martio sedecim Episcoporum, quod notabile erat. Plenius eas enumerat Anastasius Bibliothecarius apud Baronium ad annum 701. tradens expresse, nullius adiuncto temporis calculo, à Sergio Clementem (Willibrordum) ordinatum, & vniuersim vltra 90. ab eodem.

DISSERTATIO LXIV.

Quo loco S. Willibrordus sit Consecratus.

Ic pugnare videntur Alcuinus in vita S. Willibrordi apud Surium, & Iohannes Becanus in Gest. Episcop. Ultraiect. cum V. Beda supra, qui affirmat Willibrordum ordinatum in eade S. Ceciliæ sacra, illi in D. Petri templo. Ambæ partes ab Authoritate & antiquitate multum valent.

Eorfan

Forſan aliquis opinabitur textum Alcuini eſſe vitiatum, quemadmodum in voce Epifcopi dum Ecbertum S. Willibrordi rectorem intitulat Epifcopum, ac ad eum lapidem offendiffe Becanum. Quantum ad me, malo etiam hîc vtriq̃ue parti ſuam fidem integritatemq̃ue illæſas ſeruari ſecundum differentiam actuum Epifcopalis inaugurationis ſuperius poſitam: Priores eſſe ſolemniter celebratos in S. Ceciliæ: Poſteriores plenitudinem officij conferentes, in S. Petri. Quod confirmari poteſt. 1. quia conſecratio Epifcopalis dignitatis completiua in Cathedrali aut primaria Eccleſia, qualis Romæ erat S. Petri, non S. Ceciliæ, conſuevit (& decens eſt) fieri, vt & modo docet Concilium Trident. ſeſſ. 23. cap. 2. De Reform. ſumitur ex Cap. Qui in aliquo §. Sed nec in fine diſtinct. 51. quod non ita exigitur in actibus præcedentibus. 2. Pallium, quod vel in conſecratione vel poſt datur, præſto erat in templo S. Petri, quia perhibetur ſumi de corpore S. Petri & benedici in Altari S. Petri. 3. idipſum confirmat formula Iuramenti quam Pontifex conſecrator inungendo exigit: Promitto tibi Petre Apoſtolorum Princeps, &c. Per patrem & filium, &c. & per hoc ſacratiffimum corpus tuum, &c. nam corpus S. Petri in templo S. Petri, non alibi, quieſcit. Vide Othlonum in vita S. Bonifacij lib. 1. cap. 19. apud Serarium in Moguntiacis.

Aduertendum S. Willibrordum impositionem manuum ab ipſomet Pontifice Sergio obtinuiffe, quod honorificum erat, olim magni æſtimatum, vt reuera æſtimandum, & maioris Authoritatis conciliatiuum; quare eius adipiſcendæ cauſa antiquitùs plurimi Epifcopandi Romam proficiſcebantur, ſimul largiorem gratiarum rorem exſpectantes ab ipſo ſummo Chriſti Vicario, qui ſicut Deo in hominum ſalute adminiſtranda eſt propinquior, ita au-
ctori

Et iore facultate gratiarum munera in homines dispergen-
di est donatus. Hinc de Bonifacio, dum Episcopatum ac-
ciperet, scribit Othlonus supra cap. 18 : *Tunc ille (Gre-
gorius 2. Papa) intimavit S. viro (Bonifacio) quia Episcopa-
tus gradum sibi imponere voluisset, ut eo constantius errantes quos-
libet corrigere, & ad viam veritatis convertere posset, quo maiore
authoritate Apostolica dignitatis fulciretur, essetq; cunctis tanto
acceptior in predicandi officio, quanto plus claresceret, quia ad hoc
à Præsule esset ordinatus Apostolico. Qua omnia vir Dei sagaciter
perpendens, simul cavens quod scriptum est, Qui noluit benedicti-
onem, elongabitur ab eo, benedictionis tanta gratiam non recusavit.*
Hæc eadem pensamus in Willibrordo. Dicit Alcuinus,
Sergium ordinasse Willibrordum accitis Episcopis, quod
est iuxta praxim & traditiones Apostolicas. 1 ad Timothe-
um. 4. 2. ad Timoth. 1. quas sequitur & præsupponit Conc.
Carthaginense 4. can. 2.

Quinam autem illi acciti? Nec historiæ, nec Authores
illos exprimunt. Ego in veris habeo accitum interfuisse
S. Wilfridum Eboracensem Antistitem S. Willibrordi
conterraneum, quondam Episcopum, Abbatem, & nu-
tritorem in Ripensi cænobio, qui que in Frisia Euangelio
viam strauerat & tempore infulationis S. Willibrordi
Eboraco secundò pulsus Romæ versabatur. Cur non cre-
deremus Pontificem talem accersisse, patrem ad infulas
filij? Quis credet talem abesse voluisse, qui supra modum
exultabat cernere alumnum suum tantæ culmen dignita-
tis ascendere, adeo copiosam messem in Ecclesiam in-
ferre, & illaturum, quod inter Frisios occooperat, vbere
fructu consummare & consummatum? Cum Wilfrido
aderat Acca eius Achates Willibrordo pariter conterra-
neus, Episcopus postmodum Hagulstadenfis in Northum-
bria. Opponitur. Non apparet S. Wilfridum anno 696.

D d

Romæ

Romæ fuisse : nam perhibetur & colligitur ex Beda & Fastis Regum & Episcoporum Angliæ impressis anno 1601 post secundam expulsionem per Alfridum Regem Northumbroꝝ anno 692, mediterraneis Anglis prædicasse per annos decem vsque in annum 702. Et Malmesburienſis de gestis Pontificum Anglorum lib. 3. N. Harpsfeldius hist. Angl. seculo. 7. cap. 29, non referunt eius profectio- nem versus Romam pro causa agenda contra Alfridum expulsoꝝ, nisi sub Ioanne Papa id est anno 702, quo pri- mum sedere cepit; quomodo ergo potuit interfuisse Ro- mæ Willibrordinæ consecrationi anno 696? Ref. Dictos Authores illam profectioem Willibrordi versus urbem non enarrare, admitto, non tamen negant. Harpsfeldius breuitate se coarctans multa de Wilfrido transiit. Malmes- burienſis proficitur se scribere de Wilfrido quæ Beda omittit, non quæ signauit. Beda autem clarè tradit S. Wil- fridum anno 96. in Nouembri, quo Willibrordus ordina- batur, Romę egisse atque cum eo eiusque Comite Acca Willibrordum per quatuordecim dies, quibus post ac- ceptum Episcopatum in vrbe hærebat, familiariter tra- ctasse. Hic testis nobis sufficit, licet alij omnes taceant. Decennalis prædicatio cum Episcopali administratione inter Mediterraneos Anglos, non durauit adeo actualiter continua, quin interea pro negotio suo semel excu- rerit.

Addimus ad superiora, Annum ordinationis Willibror- dinæ 696. extitisse annum bissextilem : B. Sergij eius no- minis primi annum nonum: Leontij Imperatoris primum: Clodouæi 3. Regis Francorum tertium : Alfridi Regis Northumbroꝝ vndecimum, littera Dominicali prio- re B, posteriori A, Cyclo solari 5. Lunari 13. indictione 9.

D I S S E R